

Jumalan suuri, kristuskeskeinen suunnitelma

”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä! Hän on siunannut meitä kaikella Hengen siunauksella, taivaallisilla aarteilla Kristuksessa.” (Ef. 1:3.)

Avaintekstit:

Ef. 1:3–14;
Ef. 2:6;
Ef. 3:10;
Kol. 1:13, 14;
5. Moos. 9:29.

Kaksikymmentäviisi vuotta sen jälkeen, kun Neil Armstrongista tuli ensimmäinen kuun pinnalla kävellyt henkilö, hän kirjoitti kiitosviestin sille luovalle tiimille, joka oli suunnitellut avaruuspuvun, jossa hän otti nuo historialliset askeleet. Puku on käytännössä yhden hengen avaruusalus, ja Armstrong kutsuikin omaa pukuaan ”historian valokuvatuimmaksi avaruusalukseksi” ja vitsaili, että se onnistui piilottamaan ”ruman matkustajansa näkyvistä”. Hän kiitti luovan tiimin jengiä Johnsonin avaruuskeskuksessa tuosta ”vahvasta, luotettavasta ja melkein pehmoisesta” puvusta, joka suojeli hänen elämänsä. Armstrong lähetti tiimille ”neljännesvuosisadan täydeltä kiitoksia ja onnitteluita”.

Paavali aloittaa kirjeensä efesolaisille suurella kiitosviestillä ylistäen Jumalaa siunauksista, joita tämä on vuodattanut – siunauksista, jotka ovat yhtä välttämättömiä uskovien elämässä kuin avaruuspuku sille, joka kävelee kuussa. Paavali vakuuttaa, että Jumala on valmistellut näitä siunauksia jo ”ennen maailman luomista” (Ef. 1:4), ja hän ylistää Jumalaa siitä, että tämä on työskennellyt kautta aikojen uskovien puolesta.

Tapa, jolla Paavali aloittaa Efesolaiskirjeen, on erityisen arvokas malli siitä, kuinka palvoa ja ylistää Jumalaa niistä monista siunauksista, joita hän on antanut.

8.7. Pääkonferenssin (kansainvälisen adventtikirkon keskustuomiston) ulkolähettyksen erityisuhrilahja: Lähetystyön tukeminen
Tämä tutkistelu on sapatiksi 8.7.2023

VALITTU JA HYVÄKSYTTY KRISTUK- SESSA

Kiitosviestissä mainitaan yleensä saatu lahja tai lahjat nimeltä. Kiittäessään Jumalaa evankeliumin siunauksista Paavali sisällyttää kirjeeseensä pitkän lahjaluettelon (Ef. 1:3-14).

Paavali ylistää Jumalaa siitä, että tämä on ”siunannut meitä kaikella Hengen siunauksella, taivaallisilla aarteilla Kristuksessa” (Ef. 1:3). Se, että siunaukset ovat *hengellisiä* (kreik. pneumatikos), viittaa siihen, että ne saadaan Hengen (pneuma) kautta, ja tällä puolestaan on yhtymäkohta Paavalin siunauksen loppuosaan, jossa ylistetään Pyhän Hengen työtä uskovien elämässä (Ef. 1:13, 14).

Ef. 1:3-6 kertoo, kuinka Jumala näkee meidät Kristuksessa. Ennen maailman luomista Jumala valitsi meidät Kristuksessa ja päätti, että meidän tulee seistä hänen edessään pyhinä ja nuhteettomina (Ef. 1:4; vrt. Ef. 5:27) poikina ja tyttöinä, joita hän pitää aarteenaan luomisen ja lunastuksen perusteella (Ef. 1:5). Jo ennen kuin aurinko paistoi ensimmäisen kerran, Jumalan suunnitelma on ollut, että meidät hyväksytäisiin hänen rakkaassa Pojassaan (Ef. 1:6). Jumalan tarkoitus on, että me pelastumme. Menetämme pelastuksen vain omien syntisten valintojemme vuoksi.

Mitä Raamattu Kansalle -suomennoksessa (RK 2012) käytetty Efesolaiskirjeen ilmaisu ”taivaallisissa” tarkoittaa? (Ks. Ef. 1:3, 20; Ef. 2:6; Ef. 3:10; Ef. 6:12). Vertaa sitä ilmaisuun ”taivaissa” (Ef. 3:15; Ef. 4:10; Ef. 6:9.)

Efesolaiskirjeessä ilmaukset ”taivaallisissa” ja ”taivaissa” tai ”taivaassa” viittaavat taivaaseen Jumalan asuinsijana (Ef. 1:3; Ef. 6:9), henkivaltojen olinpaikkana (Ef. 1:10, 20, 21; Ef. 3:10 [VKR/RK 2012], 15; Ef. 6:12, RK 2012) ja paikkana, jossa Kristus korotettiin Isän oikealle puolelle (Ef. 1:20). Uskovilla on tälläkin hetkellä pääsy taivaallisiin sfääreihin, joissa hengellisiä siunauksia tarjotaan Kristuksen kautta (Ef. 1:3; Ef. 2:6). Vaikka ”taivaallisista” on tullut siunauksen paikka uskoville, se on edelleen taistelun näyttämö, jossa pahan voimat haastavat Kristuksen herruutta (Ef. 3:10, VKR/RK 2012; Ef. 6:12, RK 2012).

Pohdi Ef. 1:4, ja sitä, että meidät on valittu Kristuksessa jo ”ennen maailman luomista”. Mitä tämä tarkoittaa? Mitä tämä kertoo Jumalan rakkaudesta meitä kohtaan ja hänen halustaan pelastaa meidät?

KALLIS LUNASTUS; YLENPALTI- TINEN ANTEEKSI- ANTO

Synti oli ollut hallitseva voima Paavalin lukijakunnan elämässä. Paavali olisi voinut kuvaila heitä heidän aiemmassa olo-tilassaan ”käreleviksi kuolleiksi” – ”kuolleiksi rikkomustenne ja syntienne tähden” (ks. Ef. 2:1). Silti he elivät niin kuin Paholainen heitä käskei (Ef. 2:1–3). Paholaisen ja synnin orjuuttamina he eivät kyenneet vapauttamaan itseään. He tarvitsivat pelastamista. Jumala on tuonut pelastuksen Kristuksessa. Paavali ylistää kahta uutta Jumalan armon siunausta uskovien elämässä: lunastusta ja anteeksiantoa.

Lue Ef. 1:7, 8. Ajatus lunastuksesta esiintyy usein Uudessa testamentissa. Katso, miten sitä käytetään Kol. 1:13, 14; Tit. 2:13, 14 ja Hepr. 9:15, VKR. Mitä yhteisiä teemoja näillä jakeilla on Ef. 1:7, 8 kanssa?

Sana ”lunastus” (Ef. 1:7) on käännetty kreikan sanasta *apolytrōsis*, jota käytettiin tarkoittamaan orjan vapaaksi ostamista tai maksun suorittamista vangin vapauttamiseksi. Kun Uudessa testamentissa puhutaan lunastuksesta, siellä korostetaan, miten kallista orjien vapauttaminen on.

Vapautemme on maksanut paljon: ”Kristuksen veressä meillä on lunastus, rikkomustemme anteeksianto.” (Ef. 1:7.) Lunastuksessa korostuu Jumalan armollinen anteliaisuus hänen maksaessaan vapautemme kalliin hinnan. Jumala antaa meille vapautemme ja arvokkuutemme. Emme ole enää orjia!

”Lunastetuksi tuleminen tarkoittaa, että sinua kohdellaan ihmisenä, ei esineenä. Sinusta tulee maailman orjan sijaan taivaan kansalainen.” – Alister E. McGrath, *What Was God Doing on the Cross?* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1992), s. 78.

Ajatus siitä, että Jumala maksaa lunastuksen hinnan Paholaiselle, on keskiaikainen, ei raamatullinen ajatus. Jumala ei ole Paholaiselle mitään velkaa, eikä maksa tälle mitään.

Golgatan etuihin kuuluu ”rikkomustemme anteeksianto” (Ef. 1:7). Ristillä Kristus otti päälleen syntiemme hinnan kumoten ”meitä rasittavan velkakirjan kaikkine määräyksineen” (Kol. 2:14). Lunastamalla meidät ja antamalla meille anteeksi, Jumala toimii anteliaana Isänämme, joka suo ”armonsa rikkouden tulla runsaana osaksemme” (Ef. 1:7, 8).

Mitä Kristuksen sovitusuhrin kautta saatu anteeksianto ja lunastus merkitsee sinulle?

**JUMALAN
SUURI
KRISTUS-
KESKEINEN
SUUNNI-
TELMA**

Mikä on Jumalan ”määräajan tullessa toteutuva” suunnitelma? Kuinka laajalle se ulottuu? Ef. 1:9, 10.

Paavalin mukaan Jumalan suunnitelma on hänen ”tahtonsa salaisuus”, ”Kristusta koskeva suunnitelma” ja ”määräajan tullessa toteutuva suunnitelma”. Mikä on Jumalan perimmäinen, lopullinen suunnitelma? Yhdistää kaikki kaikkialla Jeesuksessa.

Termi, jota Paavali käyttää luonnehtiakseen suunnitelmaa on kreik. anakefalaioō, joka tarkoittaa 'niputtaa', 'yhdistää', 'tehdä yhteenveto' tai 'laskea yhteen'. Muinaisessa kirjanpitoikäytännössä sarakkeen luvut yhdistettiin laskemalla ne yhteen ja tulos kirjattiin sarakkeen yläpuolelle. Jeesus johtaa päällimmäisenä Jumalan lopullista eskatologista suunnitelmaa. Tämä kristuskeskeinen suunnitelma laadittiin ”ennen maailman luomista” (Ef. 1:4), ja se on niin laaja, että se kattaa kaiken ajan ja tilan (”kaiken, mitä on taivaassa ja maan päällä”). Ykseys Kristuksessa on maailmankaikkeuden suuri, jumalallinen päämäärä.

Kertoessaan Jumalan suunnitelmasta, joka on ”määräajan tullessa toteutuva” (Ef. 1:10), Paavali paljastaa teeman, jota hän kuljettaa läpi koko kirjeen. Kaiken yhdistämisen perusta on Jeesuksen kuolema, ylösnousemus, taivaaseen astuminen ja korottaminen (Ef. 1:15–2:10), ja nyt Jumala aloittaa yhdistämisen perustamalla seurakunnan ja tuomalla sinne yhteen toisistaan poikkeavia ihmiskunnan edustajia, juutalaisia ja ei-juutalaisia (Ef. 2:11–3:13).

Tällä tavoin seurakunta viestittää pahan voimille, että Jumalan suunnitelma on käynnissä ja että pahan hajottava hallinto päättyy (Ef. 3:10). Kuten Raamattu sanoo: ”Saatana on laskeutunut teidän luoksenne! Se on raivon vallassa, sillä se tietää, että sen aika on lyhyt.” (Ilm. 12:12.)

Efesolaiskirjeen viimeinen puolisko alkaa palavalla kutsulla ykseyteen (Ef. 4:1–16) ja jatkuu pitkällä kehotuksella välttää ykseyttä vahingoittavaa käyttäytymistä, jonka sijaan tulisi rakentaa uskovien keskinäistä solidaarisuutta (Ef. 4:17–6:9). Kirje päättyy mukaansatempaavaan kuvaukseen seurakunnasta yhtenäisenä armeijana, joka osallistuu innolla rauhan rakentamiseen Kristuksen nimessä (Ef. 6:10–20).

Kuinka voit juhlia Jumalan lopullista suunnitelmaa yhdistää kaikki Kristuksessa?

JUMALAN KIRKKAUDEN YLISTYK- SEKSI

”Jumala on myös antanut Kristuksessa meille perintöosan, niin kuin hän oli suunnitellut ja ennalta määrännyt - hän, joka saattaa kaiken tapahtumaan tahtonsa ja päätöksensä mukaisesti. Siksi meidän, jotka olemme jo ennalta saaneet panna toivomme Kristukseen, tulee elää Jumalan kirkkauden ylistykseksi.” (Ef. 1:11, 12.)

Efesoksen uskovat näyttävät menettäneen selkeän käsityksen siitä, keitä he ovat kristittyinä - he ovat lannistuneet (ks. Ef. 3:13). Aiemman rohkaisunsa mukaisesti (Ef. 1:3-5) Paavali haluaa vahvistaa heidän identiteettiään kristittyinä. Uskovat eivät ole eri jumalien tai astraalivoimien mielivaltaisten päätösten uhreja. He ovat Jumalan lapsia (Ef. 1:5), ja Jumalan ikuisiin päätöksiin perustuvat siunaukset ovat heidän saatavillaan Kristuksen välityksellä. Jumalan tahto ja päätös toteutuu heidän elämässään (Ef. 1:11) Jumalan laajemman suunnitelman mukaisesti yhdistää kaikki Kristuksessa (Ef. 1:10). He voivat olla luottavaisia asemastaan Jumalan edessä ja hänen antamiensa siunausten vaikuttavuudesta. Heidän elämänsä tulisi julistaa sanomaa, jota Ef. 1:3-14 korostaa: Siunattu olkoon Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä!

Katso, miten ajatusta perinnöstä tuodaan esille seuraavissa jakeissa: Ef. 1:11, 14, 18. Miksi perintöajatus oli Paavalille tärkeä?

Oletko joskus saanut perintöä? Ehkä sukulainen jätti sinulle arvokkaan perintökalleuden tai merkittävän summan rahaa. Jeesuksen kuoleman ansiosta kristityt ovat saaneet Jumalalta perintöosan (Ef. 1:14). Se näkyy heissä kirkkautena (Ef. 1:18, VKR/RK 2012).

Vanhassa testamentissa viitataan joskus Jumalan kansaan Jumalan perintöosana (5. Moos. 9:29, VKR; 5. Moos. 32:9; Sak. 2:12, VKR). Tämä merkitys Jumalan perintöosana olemisesta on selvästi läsnä myös kohdassa Ef. 1:18 (VKR/RK 2012) ja todennäköisesti myös kohdassa Ef. 1:11 (RK 2012), jolloin se voitaisiin kääntää: ”Hänessä meistä on tullut perintöosa”. Kristityn identiteettiin tulisi Paavalin mielestä kuulua se, että he tietävät, millainen arvo heillä on Jumalalle. Sen lisäksi, että he saavat perinnön Jumalalta (Ef. 1:14; Ef. 3:6; vrt. Ef. 5:5), he ovat itse Jumalan perintöosa.

PYHÄ HENKI: SINETTI JA ETUMAKSU

Ef. 1:13, 14 Paavali kertoo lyhyesti lukijoittensa kääntymyskokemuksen. Mitä vaiheita siihen kuuluu?

Tutkiessaan Pyhän Hengen merkitystä uskovien elämässä Paavali käyttää kahta kielikuvaa Hengestä. Ensin hän kuvaa Pyhää Henkeä sinetiksi, mikä kertoo Hengen sinetöivästä läsnäolosta, joka alkaa kääntymisestä. Sinettejä käytettiin muinoin moniin eri tarkoituksiin: todentamaan lakien ja sopimusten kopioiden aitoutta, vahvistamaan säilytysastian sisällön erinomaisuutta tai määrää (esim. Hes. 28:12, VKR) tai todentamaan varainsiirtoja liiketoiminnassa (esim. Jer. 32:10-14, 44) samoin kuin sopimusten, kirjeiden (esim. 1. Kun. 21:8), testamenttien tai adoptioiden aitoutta. Esineeseen painettu sinetti kertoi sekä omistajuudesta että suojauksesta. Pyhän Hengen läsnäolo uskovien elämässä on merkki siitä, että he kuuluvat Jumalalle ja että Jumala on luvannut suojella heitä (vrt. Ef. 4:30). He ovat saaneet luvattun Pyhän Hengen sinetiksensä (Ef. 1:13).

”Paavali sanoo selvästi, että sillä hetkellä, kun joku antaa elämänsä Jeesukselle ja uskoo häneen, Pyhä Henki sinetöi (kreik. *sfragizō*) kyseisen uskovan Kristukseen lunastuksen päivää varten. Miten vapauttava ja rauhoittava totuus! Jumalan Henki merkitsee Kristuksen seuraajat pelastuksen sinetillä siitä alkaen, kun he ensimmäisen kerran uskovat.” — Jifí Moskala, ”Misinterpreted End-Time Issues: Five Myths in Adventism”, *Journal of the Adventist Theological Society* 28, nro 1 (2017), s. 95.

Toinen kielikuva, jota Paavali käyttää Pyhästä Hengestä, on ”vakuus”. Pyhä Henki on vakuutena perinnöstämme kääntäen huomionsamme kohti hetkeä, jolloin perintö annetaan kokonaisuudessaan (vrt. 2. Kor. 1:22; 2. Kor. 5:5).

Sana *arrabōn*, ’vakuus’, oli heprean kielestä lainattu sana, jota Uuden testamentin aikoina käytettiin kreikan kielessä laajasti tarkoittamaan ’ensimmäistä erää’, ’talletusta’ tai ’etumaksua’, jonka jälkeen maksajan tuli suorittaa vielä loputkin maksuerät.

Uskovat eivät maksa tätä käsirahaa, vaan he saavat sen Jumalalta. Pyhän Hengen läsnäolo uskovien elämässä on ensimmäinen maksuerä lunastuksen perinnöstä, jonka saamme vastaanottaa kokonaisuudessaan Kristuksen palatessa. Tehtävämme on kiitollisin ja nöyryin sydämin vastaanottaa se, mitä meille on tarjottu Jeesuksessa.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Opettaako Ef. 1:3-14 sitä, että Jumala määrää ennalta ihmisten tulevaisuuden, määrittäen etukäteen, ketkä saavat ikuisen elämän ja ketkä ikuisen kuoleman? Monet valitettavasti uskovat näin. Mieti kuitenkin seuraavia asioita:

1. Kyseisessä katkelmassa määräävää on Kristuksen rooli, sillä Jumalan valinta adoptoida meidät tapahtuu Jeesuksen Kristuksen kautta (Ef. 1:5) tai hänessä (Ef. 1:4, 11). Jumalan valinta ja ennaltamäärääminen kohdistuu kaikkiin, jotka valitsevat uskon Jeesukseen, eikä siis siihen, että Jumala olisi jo ennen ihmisten syntymää tapauskohtaisesti valinnut, kuka pelastuu tai joutuu kadotukseen. Jumalan valinta on ennalta päätetty niiden kohdalla, jotka harjoittavat uskoa Kristukseen.

2. Ef. 1:3-14 sisältää myös perhesuhteisiin liittyvää kieltä Jumalan pelastustyöstä. Jumala on Isä ja me olemme hänen adoptoituja lapsiaan (Ef. 1:3-5), jotka saavat vastaanottaa hänen siunauksiaan runsain määrin (Ef. 1:8). Meidän tulee ymmärtää ajatus Jumalan valinnasta ja ennaltamääräämisestä tämän perhesuhteisiin liittyvän kielen valossa. Jumala ei ole kaukainen, tunteeton tuomari, joka tuomitsee etäisyyksien takaa, vaan hän on kaikkien lastensa huolehtiva Isä (ks. Ef. 3:15).

3. Se, että Jumala kunnioittaa ihmisen valintaa, on nähtävissä Ef. 1:3-14 (erityisesti jakeessa 13, jossa kuulemista ja uskomista pidetään tärkeänä). Se näkyy myös muualla Efesolaiskirjeessä (esim. Ef. 2:8; Ef. 3:17; Ef. 4:1-6:20; tekstit korostavat valinnanvapauden käyttöä ja uskoa valintana). Ihmisen valinnanvapaus tuodaan esiin myös muualla Uudessa testamentissa (esim. 1. Tim. 2:4; Ap. t. 17:22-31). Ellen Whitekin sanoo: "Vertaansa vailla olevassa lahjassaan, omassa Pojassaan, Jumala on ympäröinyt koko maailman armon ilmapiiirillä, joka on yhtä todellinen kuin maapalloa ympäröivä ilmakehä. Kaikki, jotka haluavat hengittää tätä eläväksi tekevää ilmaa, elävät ja kasvavat täyteen aikuisuuteen Kristuksessa Jeesuksessa." (TKL 66.)

Keskustelunaiheita:

1. Mitä perusteluita antaisit edellä mainittujen lisäksi sille, että Jumala ei ole jo ennen meidän luomistamme valinnut, kuka meistä pelastuu ja kuka joutuu kadotukseen?

2. Kenen valinta viime kädessä ratkaisee sen, pelastuuko ihminen Jeesuksessa vai ei?